

Udusili jsme svátek Kristova narození hromadami balicího papíru

Převzato z web stránek PASTORACE.cz

Slavení Vánoc se rok od roku stává hlučnější, nákladnější a povrchnější. Až do samotných svátků mnohý naříká, co je třeba ještě nakoupit, udělat, komu napsat. A tak místo toho, abychom oslavovali narození našeho Spasitele a Zachránce, zabýváme se jen sami sebou.

Z Vánoc se udělala rodinná slavnost, rodinné show, které se liší od jiných rodinných slavností jen tím, že je v něm více sentimentality. Rodiče cítí vinu, že na své děti neměly čas, a tak se jim to na Štědrý večer snaží vynahradit hromadou dárků. Vánoc se zmocnil průmysl a obchod, takže se stávají záležitostmi peněženky.

Udusili jsme svátek Kristova narození hromadami balicího papíru s jedlovými větvičkami, kilometry pozlacených stužek, hromadami vánočních pozdravů a hromadami jídla na vánočních stolech.

Tajemství Boha, který se stal člověkem, tato převratná událost, která se stala přelomem dějin, se zploštila na nasládlou idylu jmelí.

Copak se stal Bůh člověkem proto, abychom se jednou za rok sentimentálně dojímalí u vánočního stromku, cpali se vánočním kaprem a cukrovím, abychom si z křesťanských Vánoc udělali záminku pro pitky a hodování?!

Sabotovali jsme prostotu čtyř vět evangelia: „Porodila svého prvorozeného syna, zavinula jej do plenek a položila do jeslí, protože se pro ně nenašlo místo pod střechou.“ (srov. Lk 2,7)

Právě tyto řádky odsuzují naše bohaté, přesycené a nabubřelé Vánoce, které jsou tak chudé na Spasitele, ale plné sentimentálního dojetí.

Proč bychom nemohli naše bohaté Vánoce alespoň trochu obohatit betlémskou chudobou, abychom byli naplněni pravou vánoční radostí!?

Proč bychom se nemohli ztišit, a tak umožnit našemu Spasiteli a Zachránce, aby se s námi setkal, aby k nám vešel, abychom se pak nevraceli do všedních dní bez lásky, abychom se netrmáceli slepě životem, zatímco bychom mohli být vnitřně šťastní a spokojeni?!

Zdroje: <https://www.pastorace.cz/tematicke-texty/udusili-jsme-svatek-kristova-narozeni-hromadami-baliciho-papiru>;
<https://www.istockphoto.com/cs/search/2/image?mediatype=illustration&phrase=nativity+silhouette> (k dispozici bez autorských poplatků).

Zpravodaj lounské farnosti

Vydává Farní rada Římskokatolické církve v Lounech
www.farnostlouny.com • **Prosinec 2021** • Ročník 14 • Neprodejně

Úvodní zamyšlení

„A nepřizpůsobujte se tomuto věku, nýbrž proměňujte se obnovou své mysli, abyste mohli rozpoznat, co je vůle Boží, co je dobré, Bohu milé a dokonalé.“

(Římanům 12,2)

Aktuálně

*****

Upozorňujeme, že večerní čas bohoslužeb v období od 1. prosince 2021 do 28. února 2021 se nemění, začátek vždy od **17:30**.

*****

Při všech bohoslužbách je třeba nadále zachovávat vzdálenost alespoň 1,5 metru mezi členy různých domácností, při vstupu do prostoru kostela si dezinfikovat ruce a mít nasazený po celou dobu respirátor nebo nanoroušku.

*****

KAŽDOU STŘEDU v adventní době od 6:30 bude sloužena mše svatá doprovázená roráty v děkanském kostele sv. Mikuláše.

*****

KAŽDOU STŘEDU od 10:00 se koná mše svatá v *Domově pro seniory U Pramene Louny*, pokud budou aktuálně povoleny návštěvy.

*****

VE ČTVRTEK 2. prosince 2021 od 18:30 proběhne setkání farní rady.

*****

KAŽDOU SOBOTU od 18:00 se koná v *kostele sv. Jakuba v Cítolibech* mše svatá s nedělní platností.

*****

V období **od 23. 11. 2021 do 23. 1. 2022** můžete v *Oblastním muzeu v Lounech* navštívit zajímavou výstavu **Madona – Maria s Ježíškem**.

*****

V NEDĚLI 19. prosince 2021 od 14:00 prosíme všechny zdatné farníky a farnice o *pomoc při vánoční výzdobě* děkanského kostela svatého Mikuláše v Lounech.

Přehled adventních bohoslužeb

2. 12. 2021 **PRVNÍ ČTVRTEK V MĚSÍCI**
Kostel Nejsvětější Trojice a Čtrnácti svatých pomocníků
– Mše svatá v 17:30.
4. 12. 2021 **POUTNÍ SLAVNOST SV. MIKULÁŠE**
Kostel sv. Mikuláše v Orasicích – Poutní mše svatá v 15:00.
5. 12. 2021 **2. NEDĚLE ADVENTNÍ**
POUTNÍ SLAVNOST SV. MIKULÁŠE
Děkanský kostel sv. Mikuláše v Lounech – Mše svatá v 9:00.
Po mši svaté přijde Mikuláš s nadílkou pro hodné děti.
Poutní kostel Nanebevzetí Panny Marie v Dolním Ročově
– Mše svatá ve 14:30.
8. 12. 2021 **SLAVNOST PANNY MARIE IMMACULATY**
Děkanský kostel sv. Mikuláše v Lounech – Mše svatá v 17:30.
12. 12. 2021 **3. NEDĚLE ADVENTNÍ**
Děkanský kostel sv. Mikuláše v Lounech – Mše svatá v 9:00.
Kostel sv. Jiljí ve Vinařicích – Mše svatá ve 14:00.
Děkanský kostel sv. Mikuláše v Lounech
– Zpívané nešpory v 17:00.
19. 12. 2021 **4. NEDĚLE ADVENTNÍ**
Děkanský kostel sv. Mikuláše v Lounech – Mše svatá v 9:00.
24. 12. 2021 **ŠTĚDRÝ DEN**
Děkanský kostel sv. Mikuláše v Lounech – Mše svatá v 8:00.
Poslední adventní mše svatá.

Přehled vánočních bohoslužeb

24. 12. 2021 **VÁNOČNÍ MŠE SV. V DOMOVĚ**
PRO SENIORY U PRAMENE LOUNY v 10:00.
VÁNOČNÍ BOHOSLUŽBA SLOVA
PRO DĚTI A JEJICH RODIČE
Kostel sv. Jakuba Staršího v Cítolibeč v 15:00.
VÁNOČNÍ VIGILIE
Kostel sv. Vavřince v Černčicích v 16:00.
Kostel sv. Matouše v Dobroměřicích ve 20:30.
Děkanský kostel sv. Mikuláše v Lounech ve 22:00.
Mši svatou doprovodí lounský chrámový sbor.
Kostel Nanebevzetí Panny Marie v Dolním Ročově ve 24:00.
25. 12. 2021 **SLAVNOST NAROZENÍ PÁNĚ - BOŽÍ HOD VÁNOČNÍ**
Děkanský kostel sv. Mikuláše v Lounech – Mše svatá v 9:00.
Kostel Nanebevzetí Panny Marie v Opočně – Mše svatá v 11:00.
Kostel sv. Stanislava v Měrunicích – Mše svatá ve 14:00.
Kostel sv. Kateřiny v Oboře – Mše svatá v 16:00.
Kostel sv. Jakuba v Cítolibeč – Mše svatá v 18:00.
26. 12. 2021 **SVÁTEK SVATÉ RODINY**
Děkanský kostel sv. Mikuláše v Lounech – Mše svatá v 9:00.
Kostel sv. Václava v Lipenci – Mše svatá v 11:00.
Kostel sv. Jiljí ve Vinařicích – Mše svatá ve 14:00.
Kostel sv. Markéty v Kroučové – Mše svatá ve 14:30.
27. 12. 2021 **SVÁTEK SVATÉHO JANA EVANGELISTY**
Děkanský kostel sv. Mikuláše v Lounech – Mše svatá v 17:30.
31. 12. 2021 **MŠE SVATÁ NA PODĚKOVÁNÍ ZA UPLYNULÝ ROK**
Děkanský kostel sv. Mikuláše v Lounech – Mše svatá v 17:00.
1. 1. 2022 **SLAVNOST MATKY BOŽÍ PANNY MARIE**
Děkanský kostel sv. Mikuláše v Lounech – Mše svatá v 9:00.
Poutní kostel Nanebevzetí Panny Marie v Ročově
– První poutní mše svatá v 14:30.

Odloučit se od zsvětštění a hledat Boží království

Část promluvy papeže Františka 6. 12. 2020

Evangelium (Marek 1,1–8) představuje postavu a dílo Jana Křtitele. Ten svým současníkům ukázal cestu víry podobně, jako ji adventní doba ukazuje nám, kteří se připravujeme přijmout Pánovo Narození. Touto cestou víry je cesta pokání. Co znamená slovo „pokání“? V Bibli označuje především změnu směru a zaměření, a tudíž také změnu smýšlení. Na rovině mravního a duchovního života znamená odvrácení od zla a obrácení k dobru, od hříchu k Boží lásce. Tak učil Křtítel na poušti v Judsku, kde „hlásal křest pokání, aby byly odpuštěny hříchy“.

Obdržení křtu bylo vnějším a viditelným znamením obrácení těch, kdo naslouchali jeho kázání a rozhodli se konat pokání. Křest spočíval v ponoření do vod Jordánu, což bylo jen znamení, které by bylo zbytečné, pokud by se nepojilo s ochotou litovat a změnit vlastní život.

Pokání zahrnuje bolest nad spáchanými hříchy, touhu osvobodit se od nich a předsevzetí vyloučit je navždy ze svého života. K vyloučení hříchu je zapotřebí odmítnout i všechno, s čím se hřích pojí: světskou mentalitu, přílišný důraz na pohodlnost, potěšení, blahobyt a bohatství. Příkladem této odměřenosti je nám v dnešním evangeliu znovu postava Jana Křtitele, odříkavého muže, který si odpírá, co je nadbytečné, a hledá, co je zásadní. Prvním aspektem pokání je tedy odloučení od hříchu a od zsvětštění. Znamená to začít se těchto věcí zbavovat.

(...) Odloučení od pohodlnosti světské mentality není samoúčelné, není to pouhá askeze, křesťan není fakírem. Odloučení není samoúčelné, nýbrž zaměřené na dosažení něčeho většího, tedy Božího království a přátelství s Bohem. To však není snadné, protože existuje mnoho vazeb, které nás poutají ke hříchu. Pokušení táhne dolů, a těmito pouty, která váží ke hříchu, je nestálost, malomyslnost, zlomyslnost, škodlivé prostředí, špatné příklady. Někdy vnímáme podnět směrem k Pánu příliš slabě, zdá se, jako by Bůh takřka mlčel, Jeho přísliby útěchy se zdají vzdálené a nereálné, jako je obraz starostlivého a ohleduplného pastýře ve čtení z proroka Izajáše (srov. Izajáš 40,1–11).

Kolikrát jen slýcháme povzdech: „To nedokážu! Pokusím se, ale pak to vzdám.“ To je nemilé. Avšak lze to. Když se dostaví sklíčenost, je třeba nezůstat u ní, protože je jako tekutý písek. Prostřednost je jako tekutý písek. Co dělat v případě, kdy někdo chce, ale má pocit, že to nedokáže? Předně je třeba si uvědomit, že pokání je milost. Nikdo nedokáže konat pokání svými vlastními silami. Je to milost, kterou dává Pán a o kterou je třeba usilovně prosit Boha. Prosit Boha, aby nám dal obrácení a abychom opravdu konali pokání otevřením se Boží krásě, dobrotě a vlídnosti. Přemýšlejme o vlídnosti Boha. Bůh není nevrlym otcem. Nikoli. Je laskavý a má nás rád jako dobrý Pastýř, který hledá poslední ovci svého stáde. Láska a pokání je Boží milost. Vydáš se na cestu, protože tě pobídne On. Uvidíš, jak přijde. Modli se a jdi krok za krokem vpřed. (...)

Zdroj: <https://www.vaticannews.va/cs/papez/news/2020-12/odlouc-it-se-od-zesvetsteni-a-hledat-bozi-kralovstvi.html>.

Jsme na cestě

autor (Rh), převzato z <https://www.vira.cz/texty/tema-tydne>

„Připravte cestu Pánu, vyrovnejte mu stezky! Každé údolí at' je zasypáno, každá hora a každý pahorek srovnán; kde je co křivého, at' je narovnáno, cesty hrbolaté at' se uhladí! A každý člověk uvidí Boží spásu.“ (srov. Lukáš 3,4-6)

Náš život je cesta. Cesta, která není stále stejná – někdy je to asfaltka, někdy jsou tam výmoly, někdy je to úzká pěšinka nebo cesta krásnou přírodou, někdy musíme překonávat překážky... A někdy se i stane, že zabloudíme a pak to musíme vzít oklikou. Nástrahy na naší cestě se ale dají zdolat, máme-li cíl.

„Já jsem cesta“, říká o sobě Ježíš. Následovat Ježíše – převzít jeho „životní styl“ – je vlastně cílem cesty každého křesťana. Je to jednoznačné, univerzální zadání, jehož aplikace je však jedinečná tak jako každý z nás je jedinečný.

Někdy se ale stává, že se nám cíl ztrácí. Potom neškodí se na cestě zastavit, zrekapitulovat svoje dosavadní putování, znovu se zaměřit na cíl a případně dle toho změnit směr.

Na naší cestě našťestí nejdeme sami. Přijmeme-li Ježíšův „životní styl“ za svůj, můžeme také druhým pomáhat při zdolávání jejich někdy hrbolatých a nerovných cest a ukazovat na Ježíše jako na cíl, za kterým stojí za to jít. Pro Ježíše bylo charakteristické bytí pro druhé. To můžeme druhým předávat různými způsoby – milosrdenstvím, odpuštěním, smířením, povzbuzením, předáváním naděje...

Bude-li cílem naší cesty Ježíš, můžeme napomáhat šíření evangelia (srov. Filipským 1,5), aby Boží spásu mohl vidět každý člověk.

Zdroj: <https://www.vira.cz/texty/tema-tydne/jsme-na-ceste>.

Úryvek z knihy *Smuteční svíce pro Paříž*

Bruce Marshall (1899–1987)

(...) „Můj synu, musíš se modlit k Bohu všemohoucímu, aby tě obdařil vytrvalostí,“ řekl kněz. „Pokus se více milovat Boha a jistě si uvědomíš, že naše svatá víra je pravdivá. I kdyby nikdo nevěřil nebo nepraktikoval katolickou víru, i kdyby neexistoval papež ani Řím, podstata křesťanské dogmatiky zůstane stejně pravdivá jako přírodní zákony předtím, než byli vědci schopni změřit jejich působení. Uvědom si to a přestaneš se bát a začneš otevřeně sloužit Bohu, protože pochopíš, že pošetilí jsou ateisté, a nikoli křesťané. Kdo nežije jako svatý, žije jako blázen.

Snaž se také milovat svého bližního, kterého vidíš, slyšíš a cítíš vedle sebe. Svatý Jan nás učí, že člověk je lhář, když říká, že miluje Boha, kterého nevidí, a nenávidí svého bližního, kterého vidí. Riskuji, že budu nařčen z kacířství, ale musím přiznat, že ne zcela souhlasím se svatým Janem, protože častokrát, když vidíme svého bližního, je pro nás nadměru obtížné, abychom ho milovali. Na ulici, v autobuse, v metru jsme častokrát nuceni svého bližního nenávidět: nenávidíme jeho ohyzdnost, jeho pocit důležitosti, jeho prázdný pohled, jeho vypasené rty, jeho deštník, způsob, jakým drží rozervené noviny na klíně, ale hlavně si myslím, že nenávidíme nepřátelskou lhostejnost, s jakou se na nás dívá. Je to hřích nenávisti, jenž je příčinou většiny bolestí světa. Tento hřích můžeme porazit třemi způsoby: tím, že si připomeneme, že my sami se můžeme svému bližnímu stát předmětem stejné nenávisti, jako se on stává nám, tím, že si připomeneme, že Kristus zemřel pro nás i pro bližního, a konečně častým přistupováním ke svatému přijímání. Ke spáse nevede jednoduchá cesta, můj synu. Svatý Augustin, svatý Ignác, svatý Jan Vianney shledali cestu k dokonalosti stejně trnitou jako my. Možná milovali našeho Pána více, možná byli jenom více vytrvalí. A jako pokání se pomodlíš desátek růžence.“ (...)

Snaž se také milovat svého bližního, kterého vidíš, slyšíš a cítíš vedle sebe. Svatý Jan nás učí, že člověk je lhář, když říká, že miluje Boha, kterého nevidí, a nenávidí svého bližního, kterého vidí. Riskuji, že budu nařčen z kacířství, ale musím přiznat, že ne zcela souhlasím se svatým Janem, protože častokrát, když vidíme svého bližního, je pro nás nadměru obtížné, abychom ho milovali. Na ulici, v autobuse, v metru jsme častokrát nuceni svého bližního nenávidět: nenávidíme jeho ohyzdnost, jeho pocit důležitosti, jeho prázdný pohled, jeho vypasené rty, jeho deštník, způsob, jakým drží rozervené noviny na klíně, ale hlavně si myslím, že nenávidíme nepřátelskou lhostejnost, s jakou se na nás dívá. Je to hřích nenávisti, jenž je příčinou většiny bolestí světa. Tento hřích můžeme porazit třemi způsoby: tím, že si připomeneme, že my sami se můžeme svému bližnímu stát předmětem stejné nenávisti, jako se on stává nám, tím, že si připomeneme, že Kristus zemřel pro nás i pro bližního, a konečně častým přistupováním ke svatému přijímání. Ke spáse nevede jednoduchá cesta, můj synu. Svatý Augustin, svatý Ignác, svatý Jan Vianney shledali cestu k dokonalosti stejně trnitou jako my. Možná milovali našeho Pána více, možná byli jenom více vytrvalí. A jako pokání se pomodlíš desátek růžence.“ (...)

Zdroje: MARSHALL, Bruce. *Smuteční svíce pro Paříž*. Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 2008. s. 71; ZUCCA, André. Notre-Dame de Paris, 1944. In: Wikipedia [online]. 2016 [cit. 2021-11-14]. Volné dílo. Dostupné z: <https://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/7/78/ZuccaParis11.jpg>.

Úryvek ze vzpomínek malíře Otakara Nejedlého

(*14. 3. 1883, Roudnice n. L. – †17. 6. 1957, Praha)

na vánoční čas jeho dětství

Několik dní jsme pojídali k snídani vánočky, a když jsme krájeli z poslední patičky, to už i na stromku v saloně se tenčily sladké drobnůstky do té míry, že stromek zdobily dále pouze papírové, zlaté a stříbrné řetězy, třpytná vlákna a bělostný anděl, kterého nikdo neměl odvahu ochutnat. – I stromeček sám počal jeviti známky jakési nemoci, pozbyl svěžesti, chřádl den ode dne a při sebemenším dotyku sypal na zem jehličí. Jakkoliv jsme dovedli uprositi matinku na dlouho, aby ještě stromku neodklízela, přece bylo již zřejmo, že další prosby jsou bezvýznamné a že se už se stromkem rozloučíme.

Ale na horní větvičce se ještě kýval bělostný anděl, který ve mně vyvolával rozmanité pocity, jichž jsem ovšem neuměl v sobě nijak srovnati. Jednak se mi zdálo, že anděl říká: „Tak vidíš, jenom mne jste všichni opustili, jen mne jste tu nechali samotného“ a já pociťoval nějaký druh lítosti. Nebo zase, když jsem se na anděla chtivě zadíval, zdálo se mi, jakoby říkal: „Ne, nesmíš, já jsem anděl, který střeží tvoji dušičku a kdybys mne snědl, dopustíš se hříchu.“ Když však jednou už delší čas nepocítil můj jazyk ničeho sladkého a anděl mě počal sváděti „jen utrhni, já jsem také sladký,“ vystoupil jsem na židli, přitáhl větev, anděla sňal a chtěl do něho kousnouti. Avšak tu jakoby anděl počal znovu mluvit. Jakmile jsem na něho rozevřel ústa, říkal: ne; jakmile jsem ho uposlechl, říkal: ano.

I pomyslíl jsem si, že kousnu jen maličko a hrýzl jsem do jeho podstavce, do toho, na čem stál.

Anděl mlčí, je to sladké, hrýži dále, anděl ničeho neříká, již jsem snědl podstavec, anděl stále mlčí a tak jsem počal od nohou požírat svého ochránce. Již tu byla jen hlava, které jsem neměl odvahy pozřít. Když jsem však odloupl s hlavy papírový obličej a zbyla mi v ruce malá kulička, vhodil jsem ji do úst, nemysle už na to, že jím hlavu andělovu. Po andělu byla veta, jen papírový obličej a křídla připomínala mi jeho slavnou minulost.

Přece však jsem odcházel ze salonu jaksi vnitřně znepokojen, pociťuje, že jsem učinil něco zlého.

Když Mařenka spatřila, že anděl se stromu zmizel a když zvěděla, že jsem anděla snědl, poznamenala hrozivě: „Počkej, ty jsi pěkej, máš hřích.“

A já měl skutečný pocit, že mám hřích.

Zdroje: NEJEDLÝ, Otakar. *Dětství a chlapectví na Podřipsku*. Praha: Českomoravský Kompas, 1940. s. 86–87; <https://www.drobnepamatky.cz/node/20047>. Ediční poznámka: pravopis původní.